

[Sundhedsministeren]

periode steget iøjnespringende, og spørgsmålet er sådan, lidt forenklet, om man vil foretrække at modtage 38 pct. af 100 kr. eller 28 pct. af et beløb, der ligger over 150 kr. Jeg tror, at de fleste ved nærmere beregning ville foretrække den lave procent.

Man har også lavet avancesammenligninger med blomsterhandlere og fundet ud af, at blomsterhandlere har en højere avance. Jeg må sige, at jeg ikke har nogen dyb indsigt i blomsterhandleres vilkår, men jeg gætter på, at de fleste blomsterhandlere her til lands ville være overmåde lykkelige for at få et overskud som det, lovforslaget beregner for apotekere, ligesom de formentlig også ville finde, at tilbud om pension, omsætningssikkerhed, udlicningstilskud, monopol og meget andet ville forekomme yderst komfortabelt.

Jeg føler, at sammenligninger af denne art ikke er rigtig relevante for dette sagsområde. Hvad der er mere relevant må være at se på de arbejdsopgaver, som er apotekervæsenets. Nu taler man her om, at det måske var en idé at udvide apotekervæsenets funktioner. Ja, det kunne man da godt, men vi er jo i en situation hertilands, hvor det kniber os at finansiere den efterspørgsel, vi har på det samlede sundhedsområde. Vores grundlæggende opgave går derfor ikke i retning af, at vi skal prøve på at udbygge funktionerne for at holde mennesker beskæftiget.

Apoteksområdet er jo et meget reguleret område og et monopolområde, som er fuldstændig fritaget for generende konkurrence. Det private erhvervsliv er til stadighed underlagt et nødvendigt krav om at rationalisere og effektivisere, hvis man overhovedet vil overleve. I disse år stiller vi krav om produktionsforbedringer til samtlige statsinstitutioner. På sygehusområdet har man et stadig stigende krav om produktivitetforbedringer, et krav, som man lever op til; man behandler et stadig stigende antal patienter, og man nedsætter liggetiden. Det er helt nødvendigt, hvis vi skal kunne klare efterspørgslen, for i disse år oplever vi, at der er meget stor efterspørgsel efter behandlinger i sundhedsvæsenet, fordi vi kan tilbyde nænsomme, effektive behandlinger.

Anderledes på apoteksområdet. Her skrumper arbejdsmængden, her har man ikke længere produktion, den magistrelle produktion er reduceret og centraliseret, man har ikke på-

fyldning, man har ikke pakning, man har fået edb til at lette ekspeditionsfunktionerne, telefax har afløst den meget arbejdskrævende receptindtelefonering, man kan se reduktioner i arbejdet ved stregkodning og meget andet. Indlægsedler kommer også til at supplere den mundtlige information.

Vi har altså her i modsætning til det øvrige sundhedsområde et område, hvor arbejdsmængden skrumper, og derfor må det være rimeligt, at dette område får rationaliseringskrav, der svarer til det, det øvrige sundhedsvæsen må leve med.

Jeg har som sagt fundet det nødvendigt at fremsætte dette lovforslag, selv om jeg selvfølgelig langt havde foretrukket en aftale. Nu har Apotekerforeningen så gennem pressen forsøgt at give indtryk af, at mit motiv til at fremsætte lovforslaget har været at undgå, at Folketingets Ombudsmand skulle tage stilling til en klage over ministeriet. At klagen er rejst af Apotekerforeningen, er det nok overflødigt at nævne. Jeg vil kun sige, at jeg ikke har haft sådanne motiver, og jeg tror, at redegørelsen for de bekymringer, jeg har omkring en fortsættelse af den nuværende aftale, har klarlagt min baggrund for at fremsætte lovforslaget.

Det er meget vigtigt for mig herfra at få understreget, at den nedsættelse af apoteksavancen, som indgår i lovforslaget, på ingen måde truer det serviceniveau og den høje faglige standard, vi kender fra apotekerne i dag.

Jeg har bemærket, at Apotekerforeningen tilsyneladende med held over for en del af ordførerne har fået bibragt det indtryk, at de 955 mio. kr., der er afsat til lønomkostninger, vil bombe apotekervæsenet tilbage til tiden, før det blev kongeligt privilegeret og opnåede et monopol. Jeg må sige, at det klinger lidt hult. Jeg har på det seneste fået oplyst, hvad apotekernes lønudgifter er i januar. De 78 mio. kr., man har udbetalt i januar, ja, dem har vi fordelt over året, tillagt dem feriepenge og lønreguleringer og finder, at med det personale, der er ansat, er lønsummen, der er brug for i 1992, 962 mio. kr., altså uden nogen som helst reduktion.

Den reduktion, vi taler om i forhold til lovforslaget, er så alene 7 mio. kr. En reduktion af denne størrelsesorden er såre beskedne. Det svarer til mindre end 30 fuldtidsansatte personer, og det skal ses på baggrund af en persona-